

ZUZANNA TOPOLIŃSKA

Macedonian Academy of Science and Arts
Research Center for Areal Linguistics

Miejsce słowotwórstwa w gramatyce pisanej według formuły „treść > forma”*

Słowa kluczowe: kategoria słowotwórcza; derywacja semantyczna; derywacja formalna

Key words: word-formation category; semantic derivation; formal

Jeżeli przyjmiemy, że w naszym słowniku mamy trzy, i tylko trzy, typy jednostek semantycznych: (1) predykaty, tj. pojęcia generyczne, (2) operatory referencji, tj. zaimki, para-zaimki, rodzajniki, oraz (3) nazwy własne (*nomina propria*), a także, że pierwszy i trzeci zbiór jest otwarty, a drugi praktycznie zamknięty, jeżeli jeszcze przyjmiemy, że drogi i rezultaty wzbogacania zbioru nazw własnych to przedmiot badań specjalnej dyscypliny językoznawczej – onomastyki, wówczas jednoznacznie narzuci nam się wniosek, że pro-

---

* Artykuł oparty jest na doświadczeniach i problemach, które stawia przed autorami praca nad nową gramatyką opisową języka macedońskiego podjęta właśnie w ramach formuły „treść > forma”; będąc w pozycji konsultanta zespołu autorskiego, problem postawiony w tytule proponuję tutaj rozwiązać w oparciu o przyjętą w naszym projekcie podstawową klasyfikację predykatów (por. Topolińska, „Organizacja treści w gramatyce pisanej wg formuły „treść > forma” (w druku)). Z kolei ta klasyfikacja, podobnie jak i pewne inne założenia macedońskiego projektu nawiązują do rozwiązań przyjętych w akademickiej *Gramatyce współczesnego języka polskiego*, PWN 1999.

blematyka słowotwórcza to *de facto* opis środków i rezultatów wzbogacania zbioru predykatów.

Przyczyny systematycznego wzbogacania tego zbioru są jasne. Z biegiem czasu pogłębia się nasza znajomość, a z nią i nasza potrzeba konceptualizacji świata, który nas otacza, z rozwojem kultury, nauki, technologii codziennie stajemy wobec nowych „części świata”, które wymagają nazwania. Pewną część tych potrzeb zaspokajają proste zapożyczenie nazw, które już funkcjonują w innych językach, ew. przekład i/lub formalna adaptacja tych nazw, jednak lwia część nowych predykatów to rezultat derywacji słowotwórczej, motywowanej semantycznie (stąd mówimy o derywacji semantycznej), a realizowanej przez dołączanie do rdzenia lub do już rozszerzonej bazy słowotwórczej odpowiednich afiksów. Literalnie ‘słowotwórstwo’ to system mechanizmów formalnych w służbie leksykalizacji, proces tworzenia nowych leksemów (tj. nowych predykatów) i wzbogacania tym samym semantycznych kategorii leksykalnych.

Zadaniem gramatyki pisanej „od treści do formy” jest systematyczny opis minimalnych komunikatów językowych, tj. propozycji, konstytuowanych przez poszczególne klasy semantyczne predykatów, oraz opis komunikatów opartych na rekursji propozycji. Minimalna propozycja to, obok konstytutywnego predykatu, argumenty, które ten predykat implikuje, a więc – nie licząc uniwersalnych argumentów, tj. informacji o lokacji w czasie i przestrzeni sytuacji/zdarzenia/stanu rzeczy, o którym mowa – informacja o (ożywionych i nieożywionych) uczestnikach tej sytuacji/zdarzenia i/lub o związkach z innymi sytuacjami/zdarzeniami/stanami rzeczy.

Dwa główne bloki tematyczne w gramatyce to 1) analiza i opis struktury semantycznej i formalnej predykatów i konstytuowanych przez nie propozycji, oraz 2) analiza i opis struktury semantycznej i formalnej argumentów, w tym także propozycji w funkcji argumentów. Naturalne wydaje się rozwiązanie, zgodnie z którym problematyka słowotwórcza znalazłaby się w pierwszym bloku, w bezpośrednim związku z semantyczną klasyfikacją predykatów. Tu wypada podkreślić, że podstawowa semantyczna klasyfikacja predykatów jest w znacznym stopniu skorelowana z tradycyjnym podziałem na tzw. części mowy (*partes orationis*).

Przyjęta w naszym projekcie podstawowa klasyfikacja semantyczna predykatów przedstawia się jak następuje:

1. predykaty pierwszej klasy informujące o relacjach między materialnymi (ożywionymi i nieożywionymi) częściami świata, por.np. *Chłopiec czyta książkę.*, *Droga **biegnie** przez las.*, itp.
2. predykaty drugiej klasy, tj. predykaty mentalne, informujące o postawie mentalnej (intelektualnej, emocjonalnej, wolicjonalnej) autora tekstu w stosunku do sytuacji, o których mowa, por. np. *Basia **myśli**, że Janek ją zdradza.*, *Wszyscy **chcielibyśmy** żyć w dobrobycie.*, itp.
3. predykaty trzeciej klasy, informujące o tym, jak autor tekstu widzi związki (logiczne, kauzatywne, temporalne, przestrzenne...) między sytuacjami, o których mowa, por. np. *Pola są podtopione, **bo** rzeki wylały.*, *Powódź **spowodowała** wielkie straty.*, itp.
4. predykaty czwartej klasy, które włączają referenta swego wyjściowego argumentu do zbioru denotatów wyrażanego przez nie pojęcia generycznego, por.np. *Janek jest **nauczycielem.***, *Ta decyzja to **katastrofa.***, itp.
5. predykaty piątej klasy, które informują o askrypcji nazywanej przez nie cechy członem konstytutywnym danych propozycji i/lub argumentów tych propozycji, por. np. *Jerzy **dobrze** wykonuje swoje funkcje.*, *Taki rozwój wypadków był dla mnie **korzystny.***, itp.

Sądzę, że problematyka słowotwórcza, tj. impulsy prowadzące do derywacji semantycznej nowych predykatów i formalizacja tych impulsów, powinna znaleźć się w opisie typu „treść > forma” w bloku tematycznym zajmującym się podziałem predykatów na klasy semantyczne. Poza naszym, naszkicowanym wyżej, podziałem pozostały dwie klasy predykatów, które wprawdzie stanowią zbiory otwarte, ale dróg uzupełniania tych zbiorów nie sposób przewidzieć i opisać; są to (1) partykuły i (2) wykrzykniki (łącznie ze zwrotami adresatywnymi, apelatywnymi, inwokacjami o charakterze religijnym czy przekleństwami). Co do partykuł, przyjmuję – z retuszem adaptującym ją do naszej teorii opisu – definicję Macieja Grochowskiego (por. Grochowski 2014: 26), tj. przyjmuję, że „partykuła to operator metatekstowy (jednostka leksykalna mająca referencję do mówiącego i do użytych w wypowiedzeniu wyrażen)”, przy czym jest to predykat implikujący jeden i tylko jeden argument w formie propozycji. Co do wykrzykników, sądzę, że są to wykładniki modalności deontycznej funkcjonujące jako samodzielne propozycje, mające na celu (a) nawiązanie kontaktu z drugim człowiekiem i/lub (b) wzywanie pomocy czy to ludzi czy to od sił pozaludzkich.

W dalszym ciągu tego tekstu cytuję pokrótce najważniejsze źródła i drogi derywacji (semantycznej i formalnej) nowych predykatów (wskazane odpowiednio w *Gramatyce współczesnego języka polskiego* (wyd. trzecie, 1999) oraz w monografiach K. Koneskiego (Skopie 1995) i S. Welewej (Skopie 2006), tj. na podstawie najnowszych opracowań monograficznych dla dwóch strukturalnie najbardziej od siebie oddalonych języków słowiańskich, polskiego i macedońskiego. Przyjmuję układ wg klas semantycznych przedstawionych w naszkicowanym wyżej podziale.

Predykaty pierwszej klasy formalizują się z reguły jako czasowniki. Nowe formacje to najczęściej deverbativa, rzadziej desubstantiva lub deadiectiva. Zaczynamy od przeglądu werbalnych predykatów dewerbalnych.

Henryk Wróbel (1999: 539–583) nowe polskie werbalne predykaty dewerbalne dzieli na a) semantyczne i b) aspektowe; cytuję podany przez niego podział i przykłady derywatów semantycznych:

1. derywaty, które informują o charakterystyce temporalnej akcji, np. *postać, pośpiewać (pięć minut), przeczekać, przeżyć (dwa lata), wysiedzieć, wytrwać (godzinę), odsiedzieć, odczekać (pół dnia), dosiedzieć, dochodzić (do wieczora), zakwitnąć, przekwitnąć, dogotować (zupę), dziobnąć, mrugnąć, tupnąć*;
2. derywaty, które informują o charakterystyce kwantytatywnej akcji, np. *nagrzeszyć, nałuskać (orzechów), pobrać (książki), pożenić (synów), wytruć (muchy), wyciąć (drzewa), przebadać (pacjentów), pisywać, chadzać*;
3. derywaty, które informują o stopniu intensywności i efektywności akcji, np. *uśmiać się, wygolić, przycichnąć; przesolić, niedowidzieć*;
4. derywaty, które informują o sytuacji ich użycia, np. *udźwignąć (plecak), uciągnąć (wóz), odśpiewać (hymn), odczytać (uchwałę); przygrywać (czemuś); współpracować (z kimś); przejść się; obgadać (kogoś), opić (coś)*;
5. derywaty, które informują o akcji retrospektywnej lub prospektywnej, np. *douczyć się, przeliczyć (pieniądze), zapisać (adres), przepowiedzieć (pogodę)*;
6. derywaty „pseudozwrotne”, np. *spakować się, uderzyć się*;

7. derywaty, które informują o przestrzennej charakterystyce akcji, np. *przywieźć, dobiec, odnieść, skleić; rozwieźć, wyciągnąć, zjechać; zagiąć (druć), przejść (las); posypać, zalać, oblepić (coś);*
8. derywaty, które informują o akcji kreatywnej, quasi-kreatywnej i anihilatywnej, np. *wymyślić (coś), ukręcić (sznur), odpisać, odcisnąć (coś); wyprosić, wygrać (coś); domyc (ręce), dodzwonić się (do kogoś); wyczytać (coś); wyszyć (nici); przegrać (majątek), przegapić (okazję); zagadać (zmieszanie); odpracować (dług), odespać (zmęczenie);*
9. derywaty, które informują o przekształceniach anihilatywno-kreatywnych, np. *przebudować (kuchnię na pokój); preadresować (list); dorobić (klucz); znosić (ubranie), zastrzelić (kogoś); rozminować (most); odbudować (zamek); przerosnąć (kogoś); odmrunąć (komuś);*
10. derywaty kauzatywne, np. *cieszyć, dziwić (< cieszyć się, dziwić się).*

Derywaty aspektowe (przykłady H. Wróbla) to np. *przeczytać, zrobić, oblizywać, obierać.*

Jak wynika z tego przeglądu, odpowiednie formacje powstają na zasadzie prefiksacji (głównie) lub afiksacji.

K. Koneski (1995: 136–137) organizuje swoje przykłady odpowiednio według sufiksów i/lub prefiksów dodawanych do odpowiedniej podstawy werbalnej, określając przy tym funkcję semantyczną sufiksów:

1. suf. *-ka* niesie znaczenie deminutywne, np. *grepka, svetka,*
2. suf. *-oli* występuje rzadko, ma również charakter deminutywny, np. *šumoli, krpoli,*
3. suf. *-oti* ma znaczenie augmentatywne, np. *molskoti, tropoti,*
4. suf. *-ne* może oznaczać (a) akcję jednorazową, np. *mavne, vikne...*,
(b) akcję momentalną, np. *duvne, pikne...*, (c) drobną akcję w sensie kwantytywnym, np. *sedne, grizne...*

W oddzielnym rozdziale Koneski (1995: 153–160) omawia również derywaty aspektowe.

Nowe werbalne predykaty desubstantywne H. Wróbel (1999: 574) dzieli na:

1. formacje zdarzeniowe, np. *koncertować,*
2. formacje stanowe, np. *kółować,*
3. formacje procesualne, np. *drewnieć, przepoczwarzyć się,*
4. formacje kauzatywne, np. *koksować, ucłowieczyć,*

5. formacje z wbudowanym wyrażeniem argumentowym, np. *dziurkować, zalesić, odchwaścić*.

Koneski (1995: 127) w zbiorze czasowników desubstantywnych wyróżnia:

1. nazwy akcji typowej dla osoby nazwanej w podstawie, np. *svedoči, gospodari...*
2. nazwy zdarzeniowe, np. *kalugjeri se, pobratimi se...*
3. nazwy z wbudowanym wyrażeniem argumentowym, np. *dupči, koriči...; barabani, srebri...*
4. zdarzeniowe nazwy kreatywne, np. *klasi, listi, prasi se, pili se...*
5. nazwy zjawisk naturalnych, np. *zori se, mrači se, sneži...*

Welewa (2006: 220–230) systematycznie za punkt wyjścia przyjmuje znaczenie nazwy motywującej.

Wśród nowych werbalnych derywatów deadiektywnych Wróbel (op.cit. 570–573) dostrzega:

1. formacje stanowe, np. *chorować, skąpić, weselić się...*
2. formacje procesualne, np. *siwieć, dziczeć, gęstnieć..., roznamiętnić się...*
3. formacje kauzatywne, np. *czernić, bielić, doskonalić..., wyprostować, uprosić...*

Te same plus minus typy semantyczne wyróżniają Koneski (1995) i Welewa (2006).

Ciekawy, acz nieliczny, zbiór stanowią nowe predykaty werbalne derywowane od zaimków i/lub liczebników. Ani Wróbel, ani Welewa nie poświęcają im specjalnej uwagi; cytując własny artykuł (Topolińska 1987) mogą tu dla polszczyzny podać *tentegować, utożsamiać, przeinaczać, unicestwiać*, oraz serię *dwoić, troić*, itd. Koneski cytuje *onadi, onakvi, onegvi..., samuva; dvoi, desetkuva, ništi*. Szczególnie ciekawy wydaje się ogólnosłowiański kolokwialny typ *tentegować* czy *onadi*, który pozwala autorowi tekstu uniknąć eksplicytnego nazwania, co ma na myśli.

Predykaty drugiej klasy również formalizują się jako czasowniki; są to czasowniki nazywające stany mentalne autora tekstu: intelektualne, por. np. *myśleć (o czymś; coś), rozpatrywać (coś), rozumieć (coś), wiedzieć (coś), oceniać (coś jakoś), być świadomym (czegoś)*, emocjonalne, por. np. *cieszyć się (czymś), martwić się (czymś), bać się (czegoś), lubić (coś), kochać (kogoś)*, wolicjonalne, por. np. *chcieć (czegoś), pragnąć (czegoś), życzyć sobie / in-*

nym (czegoś), odrzucać (coś), rezygnować (z czegoś), zamierzać (zrobić coś). Oczywiście w wielu z tych aktów zaangażowane są i świadomość, i uczucie, i wola; w powyższych przykładach starałam się przeprowadzić podział wg czynnika dominującego.

Derywacja nowych dewerbalnych derywatów tej klasy przebiega w podobny sposób jak w klasie pierwszej; semantycznie zdyferencjowane są one głównie w wyniku zmiennej hierarchii i zmiennej intensywności trzech wymienionych czynników. Derywacja formalna posługuje się tymi samymi środkami, co w wypadku predykatów pierwszej klasy.

Predykaty trzeciej klasy formalizują się głównie jako spójniki, rzadziej jako czasowniki.

W grę wchodzi mała grupa czasowników wyrażających relacje logiczne typu *współwystępować (z czymś)*, *koegzystować (z czymś)*, *wykluczać (coś)*, *eliminować (coś)*, *alternować (z czymś)*, temporalne jak *poprzedzać (coś)*, *następować (po czymś)*, *pokrywać się w czasie (z czymś)*, kauzatywne jak *powodować (coś)*, *provokować (coś, kogoś)*, *wywoływać (coś)*, *zmierzać (do czegoś)*, *mieć (coś) na celu*, *dążyć (do czegoś)*. Zasady tworzenia nowych predykatów są tu podobne jak w klasie pierwszej i drugiej.

Spójniki, jak wiadomo, stanowią w zasadzie zbiór zamknięty. Nowe elementy tego zbioru powstawały z czasem głównie w postaci połączeń przyimków z zaimkami, por. typ *dlatego*, *przez to*, *po to*, *mimo (tego)*, itp.

Predykaty czwartej klasy formalizują się jako rzeczowniki; nowe predykaty otrzymujemy tu z baz substancywnych, werbalnych i adiektywnych.

Nowe predykaty desubstantywne to niemal bez wyjątku formacje modyfikujące: *feminativa*, *deminutiva* i *hipocoristica*, *augmentativa*, *peiorativa*. R. Grzegorzczkova i J. Puzynina, które opracowują tę problematykę w *Gramatyce współczesnego języka polskiego*, wymieniają tu jeszcze nazwy istot młodych oraz nazwy gatunkowe.

Desubstantywne derywaty mutacyjne reprezentują, wg autorek, następujące kategorie semantyczne:

1. nazwy subiektów czynności, których baza wskazuje odpowiednio obiekt czynności, np. *golębiarz*, *kominiarz*, rezultat czynności, np. *portrecista*, narzędzie, np. *wędkarz*, materiał, np. *złotnik*, miejsce, np. *poczciarz*, *gdańszczanin*, itp.

2. nazwy obiektów i rezultatów czynności, np. *karbidówka, pajęczyna, słomianka*,
3. nazwy środków czynności, np. *dziurkacz, błotnik*,
4. nazwy materiałowe, np. *ubraniówka*,
5. nazwy miejsc, np. *mydlarnia, wrzosowisko*,
6. nazwy temporalne, np. *kwiecień, wrzesień*,
7. nazwy cech ilościowych, np. *metraż, litraż*,
8. nazwy cech, czynności, stanów, np. *chamstwo, lalkarstwo, profesura*, a także inne typy sporadycznych motywacji, których tu nie wymieniam.

Do desubstantywnych zaliczyłabym również derywaty od wyrażen przyimkowych, które autorki przedstawiają jako odrębny typ mutacji; w moim pojęciu przyimki to integralny składnik grup imiennych, w grę wchodzi przede wszystkim nazwy lokatywne (por. Topolińska 2017).

Wśród substantywnych derywatów dewerbalnych autorki wymieniają:

1. nazwy czynności, procesów i stanów, tj. *nomina actionis*,
2. nazwy subiektów czynności, procesów i stanów, np. *śpiewak, stojak*,
3. nazwy obiektów czynności, np. *wychowanek, przędziwo, dorobek*,
4. nazwy wytworów czynności, np. *plecionka, rysunek*,
5. nazwy środków czynności, np. *trzepaczka, nadajnik*,
6. nazwy miejsc, np. *plywalnia, przystanek*,
7. nazwy temporalne, np. *zmierzch, odwilż, okupacja*,
8. nazwy sposobowe, np. *chód, pismo*,
9. nazwy ilościowe, np. *zrzut, utarg*,
10. nazwy zjawisk charakteryzowanych przez czynności, procesy i stany, np. *błyskawica, ślizgawica, znieczulica*.

NB typy 9. i 10. zaliczyłabym do wytworów czynności, procesów i stanów.

Substantywnie derywaty deadiektywne (Grzegorzczkowska, Puzynina 1999: 416–421) to:

1. *nomina essendi*, np. *pilność, dobroć, zdrowie*,
2. *nomina attributiva*, np. *prostak, dziwak*,
3. nazwy zjawisk charakteryzujących się obecnością cechy, np. *żółtaczka, krzywica*.

Opracowania macedońskie podają dla predykatów czwartej klasy w różnych układach część wymienionych wyżej kategorii semantycznych charak-

terystycznych dla nowo utworzonych predykatów, nie przekraczając przy tym inwentarza ustalonego przez autorki polskie.

Zwraca uwagę i zasługuje na komentarz fakt, że we wszystkich zestawach pojawia się uderzająca zbieżność między inwentarzem semantycznych kategorii słowotwórczych rzeczownika z jednej strony i semantycznym paradygmatem kategorii przypadku, tj. zestawem ról semantycznych argumentów, jaki przyjmujemy dla naszej gramatyki. Wspomniana korelacja potwierdza zasadność obu inwentarzy (por. Topolińska 2016).

Predykaty piątej klasy formalizują się jako przyimki i/lub przysłówki; ich funkcja semantyczna to adskrypcja konkretnych cech członom konstytutywnym propozycji i/lub członom konstytutywnym argumentów. Przez przysłówki należy tu rozumieć zarówno morfologiczne przysłówki, tj. *adverbia*, jak i tzw. *adverbialia*, por. np. *Niechętnie czytam tę książkę.* vs *Czytam tę książkę z przyjemnością,* itp.

Krystyna Kallas (1999: 469–523), analizując nowe predykaty przymiotnikowe, stwierdza, iż „przymiotniki odczasownikowe nazywają właściwość przedmiotu lub zjawiska polegającą na związku z czynnością, procesem lub stanem”, przy czym wymieniając klasy semantyczne takich przymiotników, posługuje się znów odniesieniem do roli semantycznej określanego rzeczownika; zwraca przy tym uwagę, że ten sam przymiotnik może być w tym sensie dwuznaczny, np. *pies łowny* ‘który dobrze łowi, tropi’ i *zwierzyna łowna* ‘która jest obiektem łowów’, itp. Również analizując przymiotniki desubstantywne, Kallas odwołuje się do ról semantycznych argumentów. Z kolei w analizie przymiotników odprzymiotnikowych skupia się na znaczeniu raczej niż na funkcji, podkreślając dystynkcje polegające na obecności lub braku cechy, oraz na jej intensywności (typy: *chudziutki, bielutki; czerwonawy, szarawy; chorowity, słabowity; nieuchwytny*).

Renata Grzegorzczkowska (1999: 524–534) przeprowadzając analizę derywatów przysłówkowych stwierdza, iż „ze słowotwórczego punktu widzenia przysłówki stanowią w ogromnej większości (99%) wyrazy motywowane przez odpowiednie przymiotniki (...). Wśród nich pewna grupa ma motywację podwójną: przymiotnikową i rzeczownikową. Są to derywaty motywowane przez przymiotniki odrzeczownikowe (*po aktorsku* ‘w sposób aktorski’, ‘jak aktor’, *po żołniersku* ‘w sposób żołnierski’, ‘jak żołnierz’)

Opracowania macedońskie nie wnoszą nowych typów derywacji semantycznej przymiotników i/lub przysłówków.

Przeprowadzony wyżej krótki przegląd semantycznej derywacji słowotwórczej w językach polskim i macedońskim potwierdza, moim zdaniem, że miejsce problematyki słowotwórczej (tj. przegląd semantycznych kategorii słowotwórczych i mechanizmy ich derywacji formalnej) w gramatyce pisanej „od treści do formy” powinien być bezpośrednio powiązany z podziałem predykatów na klasy semantyczne. Nie ulega wątpliwości, że prym wiodą w takim przeglądzie predykaty dewerbalne i desubstantywne; nowe predykaty deadiektywne i deadwerbalne są maksymalnie semantycznie zróżnicowane, niekiedy wieloznaczne, co wiąże się z faktem, że predykaty tego typu nie denotują, tylko wzbogacają konotację denotatu.

Bibliografia

- GROCHOWSKI M., KISIEL A., ŻABOWSKA M., 2014, *Słownik gniazdowy partykuł polskich*, Kraków: PAU.
- GRZEGORCZYKOWA R., 1999, Przysłówki, w: *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, s. 524–535.
- GRZEGORCZYKOWA R., PUZYNNINA J., 1999, Rzeczownik, w: *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, s. 389–468.
- GRZEGORCZYKOWA R., LASKOWSKI R., WRÓBEL H. (red.), 1999, *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, wyd. 3, poprawione, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.
- KALLAS K., 1999, Przymiotnik, w: *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, s. 469–523.
- KONESKI K., 1995, *Zboroobrazuvanjeteto vo sovremeniot makedonski jazik*, Skopje: BONA.
- TOPOLIŃSKA Z., 1987, O „pronominalizacji” wyrażen werbalnych, *Prilozi XII/2*, s. 155–160.
- TOPOLIŃSKA Z., 2016, Padežni odnosi vs. semantičke uloge, *Južnoslovenski Filolog LXXII/3–4*, s. 27–33.
- TOPOLIŃSKA Z., 2017, Przyimki – ich miejsce w opisie języka, *LingVaria XII*, nr 2 (24), s. 9–15.
- VELEVA S., 2006, *Tendencii vo zboroobrazuvanjeteto vo makedonskiot jazik*, Skopje.

WRÓBEL H., 1999, Czasownik, w: *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, s. 539–583.

**Word-formation – its place in a grammar
written after the formula “meaning > form”**

(summary)

The author understands word-formation as a system of formal means for lexicalization, i.e. for creation of new lexemes and enriching the inventories of the lexical semantic categories. She suggests that in a grammar written after the formula "meaning > form" the thematic block 'word-formation' should be correlated with the semantic classification of predicates and conceived as an analysis of the lexical semantic categories with word-formational exponents.

